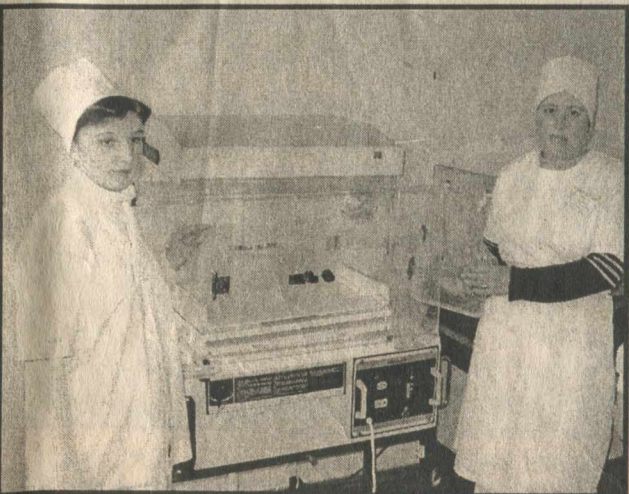
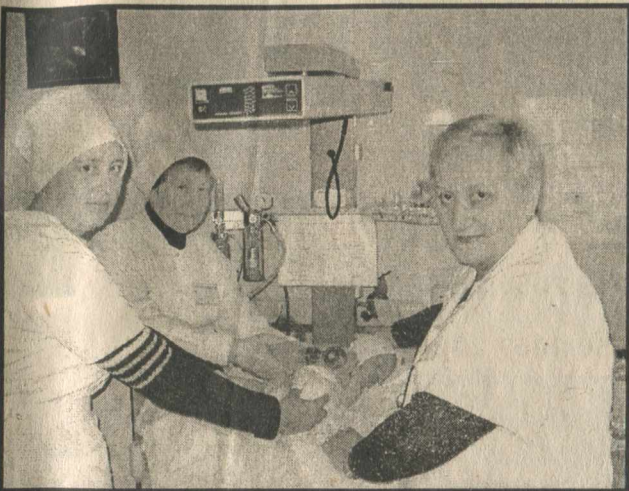
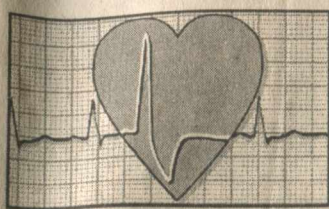

МІЖ ЖИТТЯМ І ЄМЕРТЮ

Медицина - одна з тих галузей, на адресу якої постійно лунають і слова подяки, і осуду. В останні роки люди скаржаться на те, що куди не зайдеш: у фізкабінет, поліклініку, маніпуляційну - всюди треба платити. Вже нікого не дивує, що лікуватись треба за свої гроші, не лякає дороговизна медикаментів і, чого гріха таїти, навіть те, що, медпрацівники іноді не проявляють чуйності до пацієнтів.

Багато в цих наріканнях є правди, але я, як лікар із великим стажем роботи, хочу висловити свою думку щодо деяких нюансів медичного обслуговування населення. Бо багато чого у медицині, медикам теж не подобається.

Прикро, що лікар не може призначити лікування хворим відповідно до своїх знань, досвіду, а повинен раніше з'ясувати, чи має гроші пацієнт і призначити лікування залежно від його фінансової спроможності. Гірко, що доводиться випрошувати «добровільно-примусові» благодійні внески, щоб купити папір, мило, клей, лампочки і т.д. Інструменти, якими оперуємо, вже давно відслужили свій термін, а ми ще працюємо з ними. Коли ж немає чим накрити операційний стіл, випрошуємо у хворого подарувати лікарні простирадло, навіть старе...

Медики теж хочуть жити достойно, отримувати достойну зарплатню, не відчувати себе людьми другого гатунку, і не надіятись на «подяки» пацієнтів. Боляче, що наші діти вже не хочуть вступати у медичні вузи, бо це не престижно, а провчившись 7-9 років, за лікарську зарплату не зможуть купити нормальні черевики. Та ми живемо надією, що все колись стане на свої місця. Надія живе, бо з'являються промінці добра. Сьогодні краще, ніж 2 роки тому. В екстремальних ситуаціях у нас є все: ліки, машини, бензин...

Щодня керівництво райлікарні всі великі проблеми вирішує з головою райдержадміністрації. І має велику підтримку.

Рбудні за життя нашої лікарні за останні кілька тижнів.

30 листопада, вихідний день. Бригада швидкої допомоги привезла у прийомний покій ученицю 8 класу однієї із загальноосвітніх шкіл райцентру, у якій вдома раптово розпочались судоми. Дівчина втратила свідомість, і у стані коми доставлена у ЦРЛ. Молода людина страждала у страшних судамах, кожна з яких могла призвести до смерті. Навіть більшість лікарів не бачили таких приступів. Черговий лікар Я.З.Данильчук терміново викликав лікарів О.П.Танеєва, А.І.Бочкарьова, В.М.Ющишина, С.В.Маркевича, Ю.О.Мельничука, Г.Т.Хоронжака, які намагались зняти судоми. Про те, що дівчина вагітна, ніхто не думав, бо батьки категорично заперечували цю вірогідність. Через годину більш як 20 лікарів боролись за життя молодого мамі-школярки...

Цього вечора багато лікарів прийшли привітати свого колегу з ювілеєм, але їм не судилося відпочити, бо розгорнулася справжня боротьба за життя молодого людини. Хвороба називається «еклампсія» і від неї часто помирають вагітні жінки. У той час, як гінекологи В.М.Стрільчук, Л.Г.Ковальова оперували дівчину, П.І.Лук'яничук організував забор крові у донорів, начмед лікарні В.О.Боднар забезпечував ліками, В.А.Ковальов здійснював загальне керівництво. Більш як 2 тисячі гривень витрачено медиками на лікування матері і дитини. У цію ніч машини швидкої допомоги кілька разів курсували в обласну станцію пе-

було жодної хвилини заатримки із-за ліків, крові, бензину і т.д.

Були десятки дзвінків до обласних спеціалістів. І хоч десятки разів чули відповідь, що «телефон відключено за несплату», солідарні з нами були телефоністки. Через 3 тижні молода мама і її здорова дитина виписані із пологового відділення.

Сьогодні ніхто з лікарів не чекає подяк. Хоч іноді здається, що мені і моїй колезі Л.Г.Ковальовій, а також лікарю-гінекологу Я.М.Артемовському цей випадок на кілька років вкоротив життя. Бо ще довго аналізували свої дії, можливі помилки. Цього не сталося б, якби мама і лікарі знали раніше про вагітність дівчини.

Все треба робити вчасно, і вагітні теж - не у 8 класі, але й не у 42 роки, як це сталося з іншою жінкою...

Через 2 тижні у пологовому відділенні ЦРЛ знову неспокій. 42-річна мама з Борбина приїхала народжувати свою шосту дитину. Під час пологів сталася маткова кровотеча...

Як правило, у таких випадках плід одразу гине, а мати часто помирає від внутрішньої кровотечі.

І знову в операційній ті ж лікарі, знову В.О.Боднар посилає автомашини за препаратами крові, впрошує телефоністок з'єднати з різними медичними установами області, і знову П.І.Лук'яничук організовує донорів. Як кажуть, за «кадром» залишаються операційна медсестра М.С.Домантович, багато середнього і молодшого персоналу, без якого лікарі не змогли б зробити свою справу.

Не можу не згадати медпрацівників, які в ту ніч стали

логічного відділення Віта Бабич, який до ранку треба було доглядати 30 хворих і яка ніколи не зустріньється з хворою, якій здала 0,5 літра крові, не думала про подяку. Лікар швидкої допомоги Я.В.Пристаупа, котрий приймав гостей і святкував день народження дружини, теж не думав у той вечір, що його кров стане так необхідною породіллі. Лаборантка Оксана Олефир, працівниця кухні Люба Дубінчин, працівниця пункту переливання крові Ірина Зажицька не з'ясовували, чи буде їм якась дяка, а віддали кров...

Випадок, що трапився із 42-річною жінкою, можна сміливо назвати екстремальним. Навіть у клініках Львова, Тернополя, Києва, де зібрана вся медична еліта, від такої патології помирають. У структурі материнської смертності маткові кровотечі вже багато років посідають перші місця. А ми перемогли. У районній лікарні, без допомоги світли науки.

Це буденні ситуації із життя медиків райлікарні. Вони змушують забувати про сім'ї, «дарують» безсоння, але водночас приносять задоволення, які ні з чим не зрівняти. І коли дивився в очі врятованої від смерті людини, уже не заздриш грошовитим людям і не хочеш іншого життя. Бо ні з чим незрівнянне відчуття - бути потрібним людям.

Усіх жінок, мам теперішніх і майбутніх, вітаю з Новим роком і Різдвяними святами. Бажаю міцного здоров'я, радості, щасливого материнства.

Валентина СТРІЛЬЧУК,
головний акушер-гінеколог району.